

højest ejendommelig Bestemmelse, som ganske strider imod saadanne Opfattelser, som tidligere har hersket i den ene Del af dette Tings Regeringsflertal.

Kun paa eet Punkt mener jeg — og deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Borgbjerg —, at Lovforslaget i Landstinget er undergaaet en Forbedring, nemlig med Hensyn til det offentlige Tilskuds Fordeling mellem Stat og Kommune. Dér betegner det et Skridt i den rigtige Retning. Den virkelig logiske og konsekvente Ordning af en Aldersrente med faste Takster og kun undtagelsesvis Supplering vilde være, at Staten afholdt hele den faste Takst. Denne med de til Stadighed gældende Dyrtidstillæg, det, det var fastsat ved Bestemmelser i Loven, skulde ligge paa det hele Statssamfund eller i alt Fald den aldeles væsentlige Del deraf, medens det, der ydes efter Kommunalbestyrelsens Skøn som Supplement, skulde ydes af Kommunerne eller i alt Fald det væsentlige deraf. Det vilde være en logisk rigtig Ordning. Men dertil har man ikke kunnet naa, og jeg forstaar ogsaa, at man under de nuværende finansielle Forhold ikke hastigt har kunnet komme bort fra den Fordeling, man nu har. Ligesom det ærede Medlem Hr. Borgbjerg betragter jeg Forandringen fra de 50 pCt. til $\frac{7}{12}$ som et Skridt i den rigtige Retning. Dette Forhold vil jo ogsaa kunne ændres, efterhaanden som Statens Finanser konsolideres.

Jeg har i et Referat af Landstingets Forhandling — det var kun et Avisreferat, ikke det stenografiske — set, at den højtærede Minister om de Krav, vedrørende en Drøftelse af Folkeforsikringstanken, der har været fremsat dels af et Medlem af det konservative Folkeparti i Udvalget og dels af to Medlemmer af Partiet Venstre gennem et Ændringsforslag i selve Salen, havde svaret, at han ønskede, at Ændringsforslaget i den Retning blev taget tilbage, men han var villig til at lade undersøge af sagkyndige, hvorvidt Folkeforsikringen kunde kombineres med en Aldersrente. Det vilde glæde mig, hvis den højtærede Minister vilde kunne erklære, at dette Referat er rigtigt, og at det er et sagkyndigt Udvalg, og at det er en Kombination af Aldersrenten med Folkeforsikringen, som paatænkes. Jeg er ogsaa paa dette Punkt fuldkommen enig med det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, vore Anskuelse falder dér ganske sammen, for saa vidt de ogsaa har deres Udspiring politisk og historisk fra ganske den samme Opfattelse, det Berg-Hørupske Forslag og det første Social-

demokratis Tilslutning til hele denne Sag. Jeg er ganske enig i, at det vilde være saare beklageligt, hvis det Udvalg, den højtærede Minister vilde nedsætte, skulde blive et Udvalg, der havde til Opgave paa ny at genoptage den lange Kommissions Arbejde og at se at komme bort fra det Grundlag, vi nu har, ind paa et helt nyt Princip. Den lange Kommissions Overvejelser har en Gang for alle godtgjort for os, at dette ikke vil lykkes. Derimod tror jeg, at den højtærede Indenrigsminister, der er forsikringskyndig, paa dette Punkt maatte, ved at finde de rigtige Mænd og ved at stille Opgaven rigtigt, kunne yde Bidrag til samtidig at fastslaa dette Princip og ved at udbygge det med en Folkeforsikring gøre det værdifuldt.

Af det, jeg har sagt her, vil det være indlysende for ærede Medlemmer, at den Holdning, vi indtog ved tredie Behandling, nemlig ikke at stemme for Lovforslaget, kan vi ikke fravige i Dag. Lovforslaget er ikke blevet bedre, hvilket maatte være Betingelsen for, at vi kunde ændre vor Holdning. Navnlig er det ikke blevet bedre paa det Punkt, der for os var et Hovedpunkt, nemlig Spørgsmaalet om Aldersrentens Indtræden eller i alt Fald om rimelige Overgangsbestemmelser. Vi maa derfor ogsaa i Dag afholde os fra at stemme med den Begrundelse, at her er der et rigtigt Princip, men det er utilfredsstillende gennemført og desværre paa mange Maader gennemført saaledes, at Princippet ikke vil blive forstaaet af Befolkningen som det Fremskridt, det i Virkeligheden er. Der vil være Dele af Befolkningen, Steder her i Landet, hvor denne Lovs Gennemførelse vil føles som et virkeligt Fremskridt, men der vil være andre Steder, hvor man siger: Er dette Aldersrenten, er det det, vi har ventet paa? det betyder tværtimod snarere en Forringelse eller Vanskeliggørelse af vore Forhold end det modsatte. Det er en Fare ved en saadan Gennemførelse af et stort Princip, at det medfører Skuffelse enten overalt eller i Dele af Befolkningen. Det er saare beklageligt.

Derfor er jeg ikke i Stand til, hvad jeg dog havde haabet, at kunne lykønske Statsministeren til paa Slutningen af sit politiske Liv at gennemføre denne Lov. Jeg sagde kort efter, at han havde dannet sin nuværende Regering, at jeg gerne vilde unde ham at gøre dette. Naar han sidder her i Dag, er det vel for at bevidne denne Sag sin fortsatte Deltagelse, sin fortsatte Interesse. Han har jo paa visse kritiske